

Xosé Manuel González Vilas, responsábel sindical dos sectores agrarios no SLG

Xosé Manuel González Vilas comezou a traballar para o Sindicato Labrego Galego hai cinco anos na comarca ourensá do Ribeiro. Hoxe, tras o sexto Congreso da organización, Vilas exerce como responsábel de acción sindical nos sectores agrarios. Entre estes inclúese o vitivinícola, un mundo que Xosé Manuel coñece e traballa a fondo, tanto dende o punto de vista técnico e de asesoramento como reivindicativo, por desenvolver o seu labor nunha bisbarra na que "o 90% da agricultura ten que ver co viño".

“A tarefa case heróica da xente que apostou polo viño deulle dinamismo ao sector”

■ **En que situación fica o sector vitivinícola despois de dezaseis anos de política agraria do PP?**

Dende o punto de vista dos viticultores labregos, sufrimos unha auténtica regresión. Se o sector amosou un importante dinamismo foi, sobre todo, grazas a protagonistas individuais e á tarefa case heroica de xente que apostou polo viño en condicións moi complicadas. A Administración foi sempre un lastre, pois favoreceu a regresión que estaban sufrindo comarcas dende hai tempo, coma o caso de Valdeorras ou o Ribeiro; fomentou unha viticultura especulativa en Rías Baixas; e abandonou totalmente comarcas coma Monterrei ou Ribeira Sacra. Unha pincelada que ilustra esta situación é que moitas adegas labregas e colleiteiras están a piques de desaparecer porque non hai ninguén que tome o relevo para seguir coa súa actividade.

Outra das consecuencias da política vitivinícola do PP foi unha importante perda de dereitos históricos e miles de hectáreas en ladeiras e zonas boas para o viñedo.

■ **Que medidas pensa que deberían ser as primeiras da nova Consellaría do Mundo Rural no sector?**

Habería que normalizar a constitución de mesas de diálogo no sector; e comezar a traballar comarca por comarca, adega por adega, e cooperativa por cooperativa, para tentar ver a mellor maneira de defender o noso mercado en Galiza, marcándonos como prioridade o consumo e comercialización dos nosos viños, e a incorporación de novas adegas, sobre todo de carácter labrego, sexan de colleiteiros ou cooperativas.

■ **E en cuestión de prezos?**

Precisamente, unha primeira cuestión a abordar tamén debería ser a de incidir no diálogo co sector industrial e coas cooperativas en cuestión de prezos; do mesmo xeito que outro tema fundamental sería conseguir que a cidadanía galega consuma preferentemente viños galegos. Pero, sobre todo, creo que o máximo reto do novo Goberno vai ser o da terra. Cómpre favorecer a implantación de novas adegas e a incorporación da mocidade, para o

SANTI AMIL

Xosé Manuel González Vilas ten unha fonda experiencia, técnica e sindical, no eido da vitivinicultura

cal faise necesaria unha nova ordenación da terra e das propiedades con ferramentas que as mobilicen como a concentración parcelaria, a

constitución dun banco de terras, as permutas, plans de ordenación territorial e sectorial, ou a mobilización dos dereitos históricos.

“A mundialización do mercado do viño suporá unha catástrofe para a viticultura labrega”

■ **O SLG está a realizar unha campaña contra a OMC. Pensa que as decisións deste organismo poden influír no viño galego?**

O viño é un elemento identificador do noso país e da nosa cultura, da nosa tradición labrega, que está a sufrir as presións da mundialización e da deslocalización.

Hai grandes sectores aos que lles interesa que se implante a idea do mercado mundial do viño, que é totalmente nefasta para os nosos intereses. Esta idea resúmese en que aqueles grupos económicos que poidan dispor das mellores terras, das mellores ladeiras, da man de obra máis barata, dos mellores enólogos, e do dominio da distribución, poderán elaborar e vender viños de calquera tipo, en calquera parte do mundo, e sen ter en conta ningún interese local.

En cuestión de viño, calquera tratado que implique máis liberalización sempre vai ser peor para nós, pois que o sector vitivinícola galego depende en grande parte do consumo local. Se a mundialización no consumo de viño chegase a Galiza, significaría unha auténtica catástrofe para a viabilidade do 70 ou do 80% das explotacións labregas; é dicir, teríamos serios problemas se aos galegos lles dese o mesmo beber un Ribeiro ou un Monterrei, ca un Chardonnay de Australia ou un Albariño de Sudáfrica ou California.

En Galiza, debemos convencernos de que o viño é un alimento, un elemento cultural, e se o perdemos desaparecerá con el unha parte importante da identidade do noso país.

“Sería unha loucura perder o mercado interno galego por querer exportar”

■ **Que opina das denominacións de orixe galegas? Están todas as rexións vinícolas amparadas?**

As que existen actualmente cobren o meirande das comarcas vinícolas históricas. Non embargante, aínda hai zonas de tradición vitivinícola que ficaron fóra, coma o Barbanza, e algunhas zonas de Ourense e Lugo.

■ **Que ten que dicir do funcionamento das denominacións actuais?**

As denominacións de orixe (DO) constituíronse para amparar a comercialización dos nosos viños, mantendo a tipicidade que nos dan as nosas terras e as nosas castes. Co tempo, temos que dicir claramente que as DO ampararon máis os intereses particulares, favorecendo moito aos industriais, e sen dar demasiada cancha aos labre-

gos. Tamén se lles pode recriminar a utilización de métodos autocráticos; presidencialismo; dirixismo das consellarías; e falla de madurez no traballo, na constitución e xestión dos consellos reguladores. Mesmo o control da fraude aínda está lonxe de acadar resultados satisfactorios.

■ **Hai grandes adegas en Galiza que apostan forte pola exportación. Cre que iso é bo para o viño galego?**

Eu penso que a prioridade debe ser o consumo interno. Gozamos aínda de certa fidelidade dentro da Galiza, o que propicia un forte consumo interno dos nosos viños con respecto a outras zonas da Península. Iso tradúcese en que os prezos, a nivel medio, son mellores que noutras zonas. Sabendo isto, sería unha auténtica loucura que

perderamos o noso mercado galego. Basicamente, a política agroalimentaria debería orientarse a blindar o consumo galego e, incluso, a recuperar algúns viños, coma os tintos na costa, onde hai unha auténtica invasión de denominacións alleas coma os Rioja.

■ **Hai tempo que non se fala da augardente artesanal. Como lle vai?**

A augardente artesanal segue a estar nunha situación de clandestinidade; non hai ningún recoñecemento por parte da Administración nin das autoridades fiscais para dar constancia da súa existencia. A augardente debería ser un elemento complementario na viabilidade das explotacións labregas; o 30% dos ingresos das adegas labregas e cooperativas podería vir da augardente.